

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 204604 24 Gž
Novi Travnik, dana 28.5.2024.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Mirjane Grubešić, kao predsjednice vijeća, Aida Pezer-Alić i Begović Senada, u pravnoj stvari tužitelja J.S. iz Travnika, ..., zastupan po punomoćnici Emini Zahirović-Pintarić, advokatici iz Sarajeva, protiv tužene Općina Travnik, kojeg zastupa Općinsko Pravobranilaštvo Travnik, radi utvrđenja prava vlasništva i sticanja prava vlasništva dosjelošću vrijednost spora 30.000,00 KM i protivtužbi radi predaje u posjed, odlučujući o žalbi tužene protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204604 22 P od 26.12.2023. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 28.5.2024.godine, donio je:

PRESUDU

Žalba tužene se djelomično usvaja i presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204604 22 P od 26.12.2023. godine u stavu 1. preinačava na način da se odbija zahtjev tužitelja da se utvrdi da je stekao pravo vlasništva sa 1/1 dijela na nekretnini upisanoj u zemljišno knjižni uložak broj 9 k.o. ... ,k.č.broj 110/78,označenoj kao „Didovac“ u naravi oranica/njiva 5 klase površine 7181 m² pa se nalaže tuženoj da izda tabularnu ispravu podobnu za upisa prava vlasništva tužitelja koju će u protivnom zamijeniti ova presuda.

U preostalom dijelu žalba se odbija i presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 204604 22 P od 26.12.2023. godine potvrđuje.

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim, utvrđeno je da je tužitelj stekao pravo vlasništva sa 1/1 dijela na nekretnini upisanoj u zemljišno knjižni uložak broj 9 k.o. ... k.č.broj 110/78,označene kao „Didovac“ u naravi oranica/njiva 5 klase površine 7181 m² pa se nalaže tuženoj da izda tabularnu ispravu podobnu za upisa prava vlasništva tužitelja koju će u protivnom zamijeniti ova presuda.

Stavom drugim odbijen je protivtužbeni zahtjev da se obaveže tužitelj da zauzete nekretnine označene kao k.p. broj 786/21 upisane u Pl. broj 63 k.o. ... zvana Didovac u

naravi oranica V klase površine 7.181 m², uknjižen kao posjed Općine Travnika sa 1/1 dijela, a koja nekretnina je identična po starom premjeru parcele označene kao k.č. broj 110/78 Didovac površine 7.181 m² upisane u Zk. ul. broj k.o. ... koja je u B listu upisana kao opće narodna imovina sa 1/1 dijelom napusti i preda u posjed tuženoj u roku od 15 dana.

Stavom trećim je određeno da svaka strana snosi svoje troškove postupka.

Blagovremeno izjavljenom žalbom, ovu presudu pobija tužena iz svih razloga propisanih čl. 208.stav 1. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači na način da tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan i usvoji protivtužbeni zahtjev tužene ili pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje. Suštinski odluku osporava zbog pogrešne primjene čl. 58.Zakona o stvarnim pravima FBiH i neprimjenjivanja odredbi Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom.

Žalbom je osporavana i odluka o troškovima postupka od strane tužitelja koji smatra da je prvostepeni sud tužitelju primjenom čl. 386.stav 1.Zakona o parničnom postupku FBiH trebao dosuditi troškove postupka, cijeneći kvalitativni i kvantitativni uspjeh stranka u sporu sa prijedlogom da se odluka o troškovima preinači i isti dosude tužitelju.

U odgovoru na žalbu osporava se osnovanost žalbe sa prijedlogom da se odbije.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom i po službenoj dužnosti, shodno članu 221. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH", broj: 53/03 73/05, 19/06 i 98/15), drugostepeni sud je zaključio slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje prava vlasništva na nekretnini upisanoj u zemljišno knjižni uložak broj 9 k.o. ... ,k.č.broj 110/78,označene kao „Didovac“ u naravi oranica/njiva 5 klase površine 7181 m² pa se nalaže tuženoj da izda tabularnu ispravu podobnu za upisa prava vlasništva tužitelja koju će u protivnom zamijeniti ova presuda i protivtužbeni zahtjev za predaju nekretnine.

Iz stanja spisa i osporene presude, proizlazi da su parnične stranke pred sudom, u skladu sa odredbom člana 7. Zakona o parničnom postupku, iznijele sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda, proizilazi da je:

-tužena upisana u Posjedovni list broj: 63 k.o... od 9. maja 2022. godine, kao posjednik nekretnine označene kao k.p.broj 786/21 površine 7181 m² zvana Didovac u naravi oranica/njiva 5 klase sa dijelom 1/1,
-da je kao vlasnik predmetne nekretnine u zemljišnoknjižnom uložku broj:9 k.o. ... upisana Općenarodna imovina (organ upravljanja Narodni odbor općine Travnik);
-da je tužitelj upisan kao posjednik parcela broj 756/1 Gornja Krčevina u naravi kuća i zgrada površine 141 m²,dvorište površine 500 m² oranica/njiva 5 klase površine 1712 m² i parcele broj k.p.broj 786 /3 Didovac u naravi oranica/njiva 5 klase površine 3114 m² u Posjedovnom listu 374 k.o. ... od 29. oktobra 2020. godine,
-da je na osnovu uvida u Zemljišnoknjižni uložak broj: 14 k.o. ... od 9. maja 2022. godine utvrdio je da su nekretninama označenim kao: k.č.broj 400 livada pod kućom livada površine 1840 m² ;k.č.broj 405/2 oranica Prahulje površine 4376 m²;k.č.broj 448/2 oranica Brieg površine 3300 m²,k.č.broj 448/6 kuća površine 30 m²;k.č.broj 398/1 pod kućom Šljivik površine 600 m² ;k.č.broj 397/3 Poprikuša -pašnjak površine 1243 m²;k.č.broj 1590/1 šuma Ravan površine 370 m²; k.č.broj 405/77 Gornja Krčevina njiva 5 klase kuća i zgrada sa dvorištem k.p.broj 756/1 površine 2352 m²; kuća i zgrada površine 141 m² ,dvorište površine 500 m², njiva 5 klase površine 1712 m² k.č.broj 405/78 Didovac njiva 5 klase površine 3114 m² kao vlasnik predmetnih parcela upisana porodica Sučić sa dijelom 1/1.
-na osnovu iskaza tužitelja i svjedoka sud utvrđuje da tužitelj koristi predmetnu nekretninu 27 godina,

Dakle, tužbenim zahtjevom tužitelj traži utvrđenje prava vlasništva dosjelošću na nekretnini koja u naravi predstavlja njivu 5.klase koja je uknjižena kao Općenarodna imovina (organ upravljanja Narodni odbor općine Travnik) u zk.ul.br.9 k.o....., kojoj odgovora nekretnina upisana u posjedovni list broj: 63 k.o. ... kao k.p.br.786/21 oranica/njiva 5.klase kao posjed tužene te se u toku postupka, kao i u žalbi, postavlja kao bitno pitanje da li navedena nekretnina predstavlja državnu imovinu i da li je obuhvaćena Zakonom o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom od čega zavisi i pitanje pasivne, a u odnosu na protivtužbenim zahtjev pitanje aktivne legitimacije tužene.

Osnovano se žalbom ukazuje da je prvostepeni sud na ovako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo kada je na temelju čl.58.stav 2.Zakona o stvarnim pravima FBiH ("Sl. novine FBiH", broj 66/13 i 100/13) usvojio zahtjev da se utvrdi da je tužitelj po osnovu dosjelosti stekao pravo vlasništva na temelju 27 godina savjesnog posjeda zanemarujući odredbe Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja nekretninama u državnom vlasništvu.

Za ocjenu pravilnosti izraženih stavova nižestepenih sudova od ključnog značaja je analiza upisa u zk. ul. broj:9 k.o. ... Prema tom upisu u A listu je upisan 86.nekretnina, koje su po svojim naravima njive, oranice, šikare i groblje (k.č.br.295), među kojim je pod rednim brojem:110/78, u naravi njiva 5.klase zv:" Didovac – k.p.br.756/2 u površini od 7181 m². U B listu je upisano da je Općenarodna imovina (organ upravljanja Narodni odbor Općine Travnik) koje je kao takav izvršen na osnovu čl.5. Uredbe F.N.R.J broj:58/47.koja je u čl.5. i 1. propisivala da će se uknjižba državne

imovine u zemljišnim knjigama izvršiti kao općenarodna imovina, sa oznakom organa kome je ova imovina predana na upravljanje. Dakle, predmetna nekretnina je na temelju čl.5. Uredbe uknjižena kao općenarodna imovina, koja na temelju tog čl. i čl. 1. predstavlja državnu imovinu, koja se nije mogla knjižiti bez oznake organa kome je ta imovina predana na upravljanje (organ upravljanja), što je u konkretnom slučaju Narodni odbor Općine Travnik što navode tužene, ponovljene u žalbi, da je 1949.godine stekla pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini čini neosnovanim, pa samim tim i njen zahtjev za povrat zasnovan na čl. 126.Zakona o stvarnim pravima.

Pretpostavke sticanja prava vlasništva dosjelošću proizilaze iz odredaba člana 58. Zakona o stvarnim pravima prema kojima se dosjelošću stiče vlasništvo stvari samostalnim posjedom te stvari ako taj ima zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme, a posjednik je sposoban da bude vlasnikom te stvari. Samostalni posjednik nekretnine čiji je posjed savjestan, stiče dosjelošću vlasništvo na nekretnini protekom dvadeset godina neprekidnog posjedovanja. Posjed je savjestan ako posjednik ne zna niti može znati da stvar koju posjeduje nije njegova. Savjesnost se pretpostavlja. Nesavjestan posjednik bez obzira na vrijeme posjedovanja ne može steći vlasništvo dosjelošću, pa niti izvanrednom dosjelošću.

Zakonom o poljoprivrednom zemljištu FBiH (Sl.novine FBiH br. 52/09) je propisano da je poljoprivredno zemljište prirodno bogatstvo i dobro od općeg interesa za Federaciju i Bosnu i Hercegovinu, uživa posebnu zaštitu, koristi se za poljoprivrednu proizvodnju i ne može se koristiti u druge svrhe, osim u slučajevima i pod uvjetima utvrđenim ovim Zakonom (čl.2) i da može biti u državnom vlasništvu i privatne zemljišne parcele. Članom 4.tog zakona je propisano šta čini poljoprivredno zemljište, koje u smislu ovog Zakona, jeste zemljište koje se koristi za poljoprivrednu proizvodnju: oranice (njive), vrtovi, voćnjaci, vinogradi, livade, pašnjaci,

Zakonom o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 18/05, 29/06, 85/06, 32/07, 41/07, 74/07, 99/07 i 58/08) članom 1. je ustanovljena zabrana raspolaganja državnom imovinom, a članom 4. istog zakona da zabrana raspolaganja državnom imovinom ostaje na snazi do stupanja na snagu zakona kojim se uređuje provođenje kriterija koji će se primjenjivati za utvrđivanje imovine koja je u vlasništvu BiH, Federacije BiH, Republike Srpske i Distrikta Brčko BiH i utvrđuju prava vlasništva i upravljanja državnom imovinom ili dok Visoki predstavnik ne odluči drugačije. U smislu čl.1. Zakona pod državnom imovinom podrazumijeva se i poljoprivredno zemljište, za koje je Ustavni sud Bosne i Hercegovine utvrdio da predstavlja državnu imovinu u svojoj odluci u predmetu br. U-8/19 u kojoj je Ustavni sud zapaža da je pravni režim poljoprivrednog zemljišta i u prethodnim pravnim sistemima Bosne i Hercegovine (SRBiH, RBiH) bio određen na sličan način, kao javno dobro o kojem odlučuje država. Tako je Ustav SRBiH (član 92) propisao da dobra od općeg interesa u koja, pored ostalog, spadaju zemljište, šume, vode i druga prirodna bogatstva uživaju kao dobra od općeg interesa posebnu zaštitu i koriste se pod uvjetima i na način propisan zakonom. Međutim, osim što je definirano kao javno dobro od općeg interesa, poljoprivredno zemljište također služi i kao sredstvo rada u poljoprivrednoj proizvodnji koja je od općeg značaja. U vezi s tim, Ustavni sud ističe da je u pravnom sistemu

SRBiH poljoprivredno zemljište imalo status općenarodne imovine, odnosno kasnije društvenog vlasništva koje je u sebi sadržavalo prava upravljanja, korištenja i raspolaganja. Tako su Zakonom (SFRJ) o poljoprivrednom zemljišnom fondu općenarodne imovine i dodjeljivanju zemlje poljoprivrednim organizacijama iz 1953. godine po prvi put pravom korištenja bila obuhvaćena sredstva za rad poput poljoprivrednog zemljišta. U odgovoru na pitanje da li predmetno poljoprivredno zemljište predstavlja dio državne imovine čiji je titular BiH, Ustavni sud, polazeći od člana I/1. Ustava BiH (kontinuitet države), zaključaka iz Odluke broj U 1/11 (op. cit. U 1/11, tač. 71. i 72), zaključuje da je Bosna i Hercegovina titular imovine svojih pravnih prednika, odnosno da predmetno poljoprivredno zemljište predstavlja dio državne imovine čiji je titular BiH.

Kako je tužitelj tužbom tražio utvrđenje prava vlasništva dosjelošću na nekretni koja je upisana u zemljišnoknjižni uložak broj: 9 k.o.... , zajedno sa preostalih 85 nekretnina kao njiva 5.klase, koja je po naravi poljoprivredno zemljište (čl. 4. Zakona o poljoprivrednom zemljištu), i to kao Opštenarodna imovina (organ upravljanja Narodni odbor Općine Travnik) na osnovu čl.5. Uredbe F.N.R.J broj:58/47, koji je u stavu jedan propisivao da će se uknjižba državne imovine u zemljišnim knjigama izvršiti kao općenarodna imovina, sa oznakom organa kome je ova imovina predana na upravljanje ovaj sud zaključuje da navedena nekretnina predstavlja državnu imovinu, čiji je titular BiH, na što ukazuje i Ustavni sud u svojim odlukama, koja je obuhvaćena Zakonom o privremenoj zabrani raspolaganja slijedom čega tužena nije pasivno legitimisana po zahtjevu za utvrđenje prava vlasništva, ali ni aktivno legitimisana za podnošenje protivtužbenog zahtjeva kojim se traži predaju u posjed na temelju čl.126.Zakona o stvarnim pravima, zasnovan na zahtjevu koji je aktivno legitimisan podnijeti isključivo vlasnik nekretninama, a što proizilazi i iz teksta tog člana: „ Vlasnik ima pravo da zahtjeva povrat stvari od osobe koja je u njenom posjedu, a od osobe koja ga protupravno uznemirava da prestane sa uznemiravanjem. Dakle, žalitelj osnovano žalbom ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je primjenom čl. 58.Zakona o stvarnim pravima usvojio tužbeni zahtjev cijeneći da je tužitelj dosjelošću stekao pravo vlasništva zanemarujući odredbe Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom.

Pozivanje tužene da je titular prava vlasništva od 1949.godne temeljem Zakona o agrarnoj reformi i kolonizaciji je neosnovano.

Iz odredbi Zakona o agrarnoj reformi i kolonizaciji iz 1945. godine i Zakona o poljoprivrednom zemljišnom fondu opštenarodne imovine i dodjeljivanju zemlje poljoprivrednim organizacijama („Službeni list FNRJ“, 23/53 i 10/65; dalje Zakon iz 1953. godine) proizilazi, da je određen maksimum površine poljoprivrednog zemljišta koje lica mogu zadržati u vlasništvu, a ostalo, preko propisanog maksimuma je oduzeto i uneseno u poljoprivredni zemljišni fond opštenarodne imovine. Od 1965. godine je to postalo društvena svojina. Tada je prvi put uvedeno pravo trajnog korištenje zemljišta iz poljoprivrednog zemljišnog fonda (člana 7. stav 1. Zakona iz 1953. godine), a dodjeljivano je poljoprivrednim organizacijama. Na osnovu člana 15. tog Zakona iz 1953. godine, upis opštenarodne imovine u zemljišne knjige vršen je na zahtjev

narodnog odbora sreza, kasnije skupštine opštine, a upis prava korištenja na zahtjev privredne organizacije.

To dalje znači da prema tim i ostalim propisima svo poljoprivredno zemljište koje je ušlo u zemljišni fond bilo je opštenarodna imovina, osim ograničene površine poljoprivrednog zemljišta kao imovine lica koju su mogla zadržati fizička lica kao svoje vlasništvo.

Kako davanje tog poljoprivrednog zemljišta na korištenje poljoprivrednim organizacijama, a kasnije poljoprivrednim zadrugama nije bilo ažurno, tako je upis opštenarodne imovine u zemljišnim knjigama ostao bez nosioca prava korištenja na tim nekretninama (od 1953. do 1977. godine), a kasnije i prava raspolaganja (od 1977. do 2013. godine).

Zakon o uknjiženju koji je stupio na snagu 1977. godine, a imao je za cilj da se uknjiži pravo raspolaganja na nekretninama u društvenoj svojini i prava koja društveno pravna lica imaju na te nekretnine, uz istovremeno naznačenje nosioca tog prava (član 1.). Zakon je propisivao da se uknjiženje može izvršiti na osnovu ovjerenog ugovora, pravosnažne sudske odluke ili odluke nadležnog organa, ili jednostrane ovjerene izjave kojom se vlasnik odriče prava svojine u korist društvene zajednice (član 3. i član 4. stav 1.). Tek ako se iz takvog akta ne može utvrditi ko je nosilac prava raspolaganja, na prijedlog općine, propisano je da će se uknjižiti kao nosilac prava raspolaganja općina na čijem se području nalazi ta nekretnina (član 4. stav 2. i stav 3.). Tim zakonom dotadašnje pravo korištenja je pretvoreno u pravo raspolaganja (član 6.).

To znači da je navedenom odredbom općina mogla biti upisana kao nosilac prava raspolaganja na opštenarodnoj imovini ako: postoji isprava o uknjiženju nekretnine u društvenoj svojini, ako se ne može utvrditi ko je nosilac prava raspolaganja i ako općina podnese prijedlog za uknjiženje.

Međutim, pod uvjetom i da su ispunjena prethodna dva uvjeta, ako općina nije podnijela prijedlog za uknjiženje njenog prava raspolaganja na nekretnini koja je društveno vlasništvo, nije se moglo prihvatiti postojanje tog prava izvorno ili neposredno iz zakona, jer tako zakonska norma ne glasi.

U konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi za zasnivanje pasivne legitimacije tužene općine ni sa stanovišta odredbe člana 4. stav 2. Zakona o uknjiženju, budući da ista nije podnijela prijedlog za uknjiženje, niti je nosilac raspolaganja na predmetnim nekretninama postala po sili samog zakona.

Ukazuje se da na poljoprivrednom zemljištu upisanom kao opštenarodna imovina, kao oblika društvene/državne imovine, titular vlasništva je Bosna Hercegovina, dok se posebnim zakonom to drugačije ne uredi, zbog čega na takvoj imovini, do konačnog uređenja pitanja vlasništva državne imovine, stvarnu legitimaciju ima samo Bosna i Hercegovina.

Iako je prvostepeni sud pogrešno kvalifikovao predmetni spor na način da je odbio protivtužbeni zahtjev uz obrazloženje da tužena tokom postupka nije dokazala da je tužitelj uznemiravao na bilo koji način, niti da je zauzeo predmetne nekretnine prethodno citirajući članom 315. stav 1. i 327. Zakona o stvarnim pravima, kao i čl. član 425. Zakona o parničnom postupku koji reguliše postupak raspravljanja po tužbi zbog smetanja posjeda to odluku prvostepenog suda ne čini nepravilnom i nezakonitom jer je očigledno da je sud prilikom donošenja odluku o protivtužbenom zahtjevu cijenio upravo čl.126.stav 1.Zakona o stvarnim pravima i na temelju tog člana, na kojem je tuženi zasnivao protivtužbeni zahtjev, isti zbog nedokazanosti odbio.

Članom 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku je propisano da će sud na osnovu slobodne ocjene dokaza, cijeneći ih savjesno i brižljivo, utvrditi relevantne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke u konkretnoj pravnoj stvari. Kako stranke vrlo često predlažu i dokaze za koje se u toku postupka ispostavi da nisu relevantni, takve dokaze sud nije obavezan cijeniti niti ih posebno obrazlagati. U tom pravcu upućuje i pravni stav Vrhovnog suda Federacije BiH iz odluke broj 65 0 Ps 027064 14 Rev od 10.02.2015. godine i odluku Ustavnog suda BiH broj AP 3074/17 od 31.01.2018. godine u kojoj je Ustavni sud ukazao na standarde koje mora sadržavati svaka odluka. S obzirom na opredjeljeni tužbeni i protivtužbeni zahtjev, nasuprot žalbenim navodima, prvostepeni sud je cijenio dokaze parničnih stranaka na osnovu kojih je utvrdio relevantne činjenice za donošenje pravilne i zakonite odluke, zasnovane na materijalnim dokazima, na koje je pogrešno primijenio materijalno pravo, konkretno čl.58. i 126.Zakona o stvarnim pravima.

Stoga, kako ovaj žalbeni razlog nije ostvaren prvostepeni sud nije učinio povredu čl. 209.stav 1.ZPP-a kada u ovoj pravnoj stvari nije proveo uviđaj, kojeg u skladu sa čl. 7. i 123.stav 1.ZPP-a nisu predložile parnične stranke, a ne radi se o zahtjevu iz čl.124.ZPP-a.

Prvostepeni sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku FBiH, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu (ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud u presudi broj: 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine, Ustavni sud BiH u više odluka kao i u odluci Ap-352/04 od 23.3.2005. godine).

O troškovima je odlučeno u skladu sa članom 386. stav 1., članom 396. i 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku. Obzirom da je prvostepena presuda preinačena u dijelu odluke o tužbenom zahtjevu na način da je isti odbijen, a odluka po protivtužbenom zahtjevu koji je odbijen potvrđena, ovaj sud je u skladu sa čl. 397.stav 2. ZPP-a odlučio da svaka stranka snovi svoje troškove postupka što žalbu tužitelja izjavljenu protiv odluke prvostepenog suda da svaka stranka snosi svoje troškove postupka čini neosnovanom.

Ostale žalbene navode sud je cijenio ali ih nije obrazlagao jer nisu od odlučnog značaja (čl. 231.ZPP-a).

Zbog svega navedenog žalba je uvažena i prvostepena presuda preinačena u odnosu na zahtjev iz tužbe na osnovu člana 224. stav 1. tačka 5) i člana 229. stav 4., a na osnovu čl. 226 Zakona o parničnom postupku, a odbijena u odnosu na protivtužbeni zahtjev i odluku o troškovima postupka.

Predsjednica vijeća

Mirjana Grubešić